

Clapman

Se artikel sid 11.

Katzimir och den motsträviga jordgubben

Se artikel sid 28.

Clapman

– mannen som alltid försvinner när filmen börjar; här presenterad i 1 200 egna minifilmer.

Clap. Belgien 1985. Regi, manus och produktion: Marc-Henri Wajnberg. Distribution: Hengameh Panahi, Wajnbrosse Productions Sprl. Utan tal. 1 200 gånger 8 sekunder, (160 min).

Äntligen har mannen med filmklappan trätt fram i ljuset och tack vare Marc-Henri Wajnberg är en ny stjärna född: Clapman. Under 1984 har han erövrat Europa och i år invaderar han det stora landet i väster. Visst fanns TV före Clapman, men nu går vi in i en ny era i världshistorien: Clapmaneran. För Clapman kan dyka upp varhelst det minsta lilla utrymme finns – tex mellan nyheterna och vädret. Eller varför inte på en filmfestival i Uppsala? Hur som helst, hur du än väljer ut vilka program du tänker se i Uppsala Filmfestival i år så inte kommer du undan Clapman. Väljer du att se samtliga föreställningar i Festivalen (vilket förresten nästan är fysiskt omöjligt) kommer du att möta Clapman närmare 300 gånger. Det är fler gånger än du träffat din bästa kusin!

Har vi tur – och det brukar vi nästan alltid ha med Uppsala Film Festival – kommer du också att kunna skaka hand med Clapman – livs levande! Ett mirakel värt minst en hundralapp. Huruvida Clapman skriver autografer är osäkert. Hans mest primära uttrycksmedel är naturligtvis FILMEN och den alltid medhavda filmklappan. Hans närvaro är alltid kort men intensiv. Han föredrar att inte vara synlig mer än åtta sekunder i taget (det gäller att spara på råfilmen), och på den korta tiden hinner man inte skriva autografer.

Exempel på Clapmanframträdanden: Professor Clap, Bogart Clap, McEnroe Clap, Circus Clap, Al Capone Clap, Flemenco Clap, Blues Brother Clap, Upside Down Clap, Fakir Clap, Punk Clap, Country Music Clap, Spagheti Clap, Hollywood Clap m m m m.